

üks neljakaastane laps oue peält ärra, kes wannematte ainus laps olli. Koer haukus oue peäl, ja laps olli toast joosnud sedda waatima, ilma et wannemat sedda ollid tähhele pannud. Paari tuüni pärast leidsid tedda waia ulewad, hakkasid otsima ja otsisid kiskendades ja hüüdes õh-toni leikis paikus tedda takka. Nagamis ärra olli, olli laps! Häädas jooksid nüüd moisa, abti seält palluma. Issa nuttis kibbedaste, ja kaewas last takka, emma südda oli kurbduslest lallend, ja ei leidnud rahho kussagit. Moisa wannemattel olli halle meel, ja kobbhe teisel hommikul warra, sadeti ke k teomehhed wälja, sedda õrr kadunud lost möda me si ja möda soud, seäl üm erkandossima. Kuu otsisid need, kü moisa potest sunniti peäle, ja kulati järrel, agga ei

ei süski sedda last leitud; ja jubba iggaüks arwas, et ta ehk olli jökke ärraupund, ehk mu wisil otsa sanud. Süski htemma weel ellas, ja Jummal, kes ka wäeti lapse hädda tuüneb ja nääd, olli tedda immel wisil hoidnud. Meliandamal päwal pärast sedda, kui ta olli ärtakadunud, näggi tedda üks teine perremces, kes pole peanikoorma maad seält ärra olli, kus wannemad ellasid, teine poolst jögge waewa wisil kahwatand kõndiwad. Ta läks kobbhe, tõi tedda seält ärra, ja wiis tedda wannematte kätte. Vallest ja kättest olli ta hopis urmseks kistud, ja ei ükski woinud esiteks moista, kust se olli tulnud. Mi pea, kui nüüd piisut tedda ollid sojotanud ja melitanud, küssid wannemad ta käest, kus ta need kaks päwa, ja kolm ööd olli olnud, ja kuuda ta